

Elég régen nem nyúlt senki ehhez a panelhoz, a kapcsoló nehezen forog, a kábeleken vastag koszréteg. Elég régen, milyen régen? Amikor még voltak szükséges dolgok, ez nem tartozott közejük. Elfoglalom magam. Kétóránként ellenőrizni az oxigént, megnézni a kijelzőket, körbejárni a hajót, ez lenne az eljárás, be van tanítva. A kijelzők, hogyan. Persze, egy gépnél ki tudja. A remény hal meg utoljára. Előbb a rendszer. Jól oldalba kéne rúgni, ha volna mit. Vagy elválni egy kábelt. Mi lenne, ha megszűnne az állandó zúgás, mit hallanék? Az űr csendjét? Van olyan? Talán magamtól nem hallom. Azt se tudom, melyik kábelt kéne elvágni. Egy diagnosztikai programot se lehet lefuttatni. Semmit se lehet. Nincs kapcsolat. Piszmogok ahelyett, hogy keresném. Mint egy karbantartó robot. Mondjuk, lennének előnyei. Amióta nem én irányítok, a hajó idegen tömeg. Vagy mindig az volt. Hiszen sosem irányítottam egészen. Csak benne lakom. Vagy raboskodom. Egy egér vagyok, fel-le futkosok, és megrágok ezt-azt, mert a gazda nincs itthon. El kéne rágni egy vezeték. Akkor végképp nem lenne esély. Persze, sétálni kimehetnék, de minnek. Már ha kijutnék. Nem is tudom, elromlott vagy önállósította magát. Hogy neki van-e kapcsolata velem? Ha ez számít. Hetekig, lehet, hogy hónapokig ültem a vezérlőben, ott aludtam, mint egy csöves. Folyton azt az idióta játékot indította el, Jack üvegeket hajigál a kocsmapult mögül, a többi részeg viszont, de ezzel se próbálkozik jó ideje. Igaz, én se. Hol a flakon? Akkor kezdhettem a piálást. Újra. Nem tudom megszokni ezt a szart. De legalább elég ütős. Ferreri volt a csúcstartó. Az a barom imádta, kábé neki való volt. Énekeltem is neki, az összes bluest, semmi. Meséltem, még viccet is, csak én röhögtem. Addig se hallottam a zúgást. Egy gépnek, ez a vicc, baszki. Ha tudnám is, melyik kábelt, és elvágnám, azzal is csak magamat szívatnám meg. Jó lenne tudni, a gép blokkolja-e a kommunikációt. Vagy mindegy. Újra keresni kéne a hibát. Ha van. Megkerülni valahogy a központi számítógépet, manuálisan visszavenni az irányítást, mit tudom

én. Jelet küldeni. De hová? És honnan? Egy rozsdásodó dobozban drótok közt turkállok. Mint egy robot. Még mindig látszik a vágás a kezemen. Emlékszem, de nem értem. Semmit se bizonyít. Bizonyítok. Hanyagoltam a vizsgálatokat is. A hegek nem fertőzöttek, a többi meg kit érdekel. Az a seggfej Ferreri kitalálta, hogy hálózattisztítót kell inni. Rémes egy anyag. Árt, az biztos. Dühödten lehet inni. Iszom is. Csak azt nem értem, miért nem mosta ki az agyam. Nem örültem meg, tudom, hol vagyok. Hol nem leszek. Akkor minnek. Jó, egy ideig kész van tőle az ember. Még jobban zúgnak a gépek. Ha más hang van, tudom, hogy az agyam csinálja. Meg mi van, ha mégse? Néha beteg álmaim vannak, ennyi. Mondjuk, a gyomromat lassan kicsinálja. Ezt a koszt, nem csoda, hogy a kiegészítő egységek megdöglöttek. Ez a kábel ki is csúszott. Ja, nem, csak a borítás olvadt szét. Mi a bánatnak vacakolok ezzel? Talán nincs jobb dolgom. Most legyen kétségbeesve? Mint három nappal azután, hogy Roche és Senac űrsétára ment. Nem tudtam belépni. Még keresni sem. Utánuk menni esélyem se volt. Akkor kezdtem megint inni. Ezt a szart. Ezt a Ferreri-koktél. Őt meg a gyomorhaj nyírta ki. Röhögni kéne. Na, engem nem az fog. Nem lesz ideje. Ihatok, amennyi belém fér. Fogalmam sincs, mennyi idő telt el azóta. Hosszú idő. Mit számít. A monitorokon 2010. február 25. van. Nem tudom ellenőrizni. Ha sejtettem volna, számolhattam volna a napokat. Mint egy hajótörött, húzom a falon a rovátkákat. Húzom a fenét. Egy kábelköteget ráncigálok, ragad a kosztól. Ígyunk. Kezdem érezni. Mondjuk, hogy estefelé van, akkor itt az ideje. Az íze firtelmes. Akár el is vághatnám azt a kábelt, ha tudnám, melyiket. Ha annyi, akkor nagyjából most kellene elfogynia a levegőnek. Ha annyi. Max. huszonnégy óra. Ha kilőném a központi gépet, akkor se tudnék meg semmit. Hogy este fekszem le vagy délelőtt. Egyszer így, egyszer úgy. Tök mindegy. Kint sötét van, itt, a dobozban félhomály. Az energia arra még elég, hogy a gép menjen, meg ez a pár világítót. A francba. Kezdek elöl-

ról. Előbb iszom. Akkor alszom, amikor ettől a lőrétől eldőlök. Zagyvaságokat álmodom, alig emlékszem rájuk. Embriópózban ébredek. Lüktet a fejem meg a gyomrom. Ideális állapot. De a gondolatok basznak elhallgatni. Na, ez megvan. Nem látom a drótok színét az olajos mocsoktól. Valami szöveg van a kötegen. Switch. Off. Aha. Meglesz, baby. Ha annyi van, meg kéne megint nézni, fogalmam sincs, földi idő szerint, mit számítana, talán már 26. van, vagy egészen más akár, akkor max. huszonnégy óra. Én meg itt pöcsölök, mint egy robot. Nincs kapcsolat, hogy megtudjam, az a dög kikattant vagy önállósodott. Bezárt ebbe a rozsdásodó bádogdobozba. Ha egyáltalán érzékeli, hogy vagyok. Részeg vagyok, vagy valami. Ami ettől a lötytől lehet. De most már nem alszom. Huszonnégy. Legfeljebb. Már minnek. Addig meg kéne piszkálni az agyat. Benyúlni az egyik hallójáratba. Halllló. Üvölthetném például, hogy „Jönnek az oroszok!”, vagy hogy „Jönnek az amerikaiak!”. De lehet földönkívüliek is, hátha berezel. Vagy mi. Baromság. Süket, mint a föld. És ha riadóztatna, ki a fenét, engem? Vagy a hadsereget? Melyiket? Van itt valaki egyáltalán? Minek beszélek hangosan. Itt, hol az az itt? Itt senki. Nemsokára abszolút, egy idióta sem fog ordibálni. Ezt akartad? Na, bakker, ezt kiteptem. Meghülyült a karbantartó robot. Túl sok tisztító folyadékot szoptott be. Milyen kár érte, édes kis robot volt. Édes, ki szokta ezt mondogatni? Nem a hajóról valaki. A kábelt visszakötjük. Nem hagyunk kupit magunk után. Hol a szemüveg? Jut eszembe, van még egy szkafander is. Az három óra. Ha fel van töltve, nem ellenőriztem. Végül is, éppúgy nem tudom, mikor fogy el. Eszméletlenül bűdös ez az égett mocsok. Nem baj. Rendet rakok, mintha elmennék valahová. Kirándulni. Űrséta, de hülye szó. Semmi sincs, amin megvethetné az ember a lábát. Csak ez a doboz. Ez is illúzió most már. Számít, hogy egy óra, egy nap, egy év? A fenét számít. Lehet, hogy már 26. van, a valamilyen időszámítás szerint. Az önmagába záródott, ostoba számítógép szerint. Nem alszom.

Most már nem. Ugyanolyan felesleges, mint ez a javítgatás. Meg fogok halni. Fulladni. Egyszer. Nem veszek több levegőt. Lehet, hogy holnap. Vagy már ma. Valamilyen időszámítás szerint.

Nem akarja ez a dög, nem akar ott maradni. Tiszta kosz, megfogni se lehet. Na, még egyszer. És ha a gép téved? Micsoda baromság lenne. Cefrét a robotnak. De rossz. Mint valami műanyag üdítő cukor nélkül. Mint az a koktél, amit Thouvenelnél ittam. Rendesen berúgtunk tőle. Mintha nem is emlék volna. Nemrég álmodtam a barátnőjével, valami Sophia? Ha még a barátnője. A fenébe, ha még élnek. Egy csónakban feküdt, szerelmet vallottam neki, simogattam az arcát. Hülye egy álom. Nem is csíptem a csajt, ha jól emlékszem. Vagy nem is emlékszem. A pokolba ezzel a vacakkal. Mindjárt kitepem az egész köteget. Nyomorult kis organizmus, ha nem veszi körül levegő, kakukk. Csákány. Kampó. Egy gépre bízom a dolgokat, az meg bekrepált. Vagy nem? Még egyszer utoljára megpróbálom a helyére nyomni a kábelt, aztán hagyom. Előbb egy korty. Alig lötyög az alján. Van még vagy huszonöt flakon. Akkor ezt meg is iszom. Lássuk. Fogót. Tartom. Először fel kéne venni a szkafandert. Ne egy zsákban legyen akkor. A végén meg be kéne menni a lakószint hármas blokkjába. Oda még ez a tetű gép se lát be. Azt hiszem. Aludni. Embriópózban. Úgyse tudnék. Vagy mégis a szkafander? Volt egy ilyen jelmezem, kaptam valamikor születésnapra. Vagy karácsonyra. Édes, mondta anya. Egyszer fel akartam venni később, a lábam se fért bele. De minnek akartam felvenni? Homály. Mindegy. Le kéne menni egy új flakonért. Utántöltés. Na, ez kész. Nem atombiztos megoldás, de egy darabig elmegy. Ki tudja, meddig. Furcsa lenne. Még az is lehet, tudtam, hogy tíz év, annyi a levegő. Nem, nem a gép tehet róla. Nem láthatam volna előre, hogy ez lesz. Nem is akartam volna.

Nem integetett senki induláskor. Úgyse láttam semmit. Csak egy bazi nagy űrhajót. Totál másnapos voltam. Mintha tudtam volna, hogy ez nem kirándulás.

↳ *Tétényi Csaba*

Kábel nélküli űrséta

